

ρον. Ἡ ἀρχὴ τῆς βαθμιαίας συμπαθείας μου πρὸς ἐκείνον, ὅστις τοσοῦτω σπουδαῖον διεδραμάτισε πρὸς-ωπον ἐν τῷ βίῳ μου, χρονολογεῖται ἐκ τῆς ἐσπέρας ἐκείνης, καθ' ἣν εἶδον διαζωγραφιζόμενον ἐπὶ τοῦ προσώπου αὐτοῦ μέγα ἄλγος ἐπὶ τῇ προσφύσει τῆς χειρὸς τοῦ κ. Ὁδρῦ. Ἡ μουσικὴ ὁμοιότης τῶν λεπτοτέρων αἰσθημάτων μου πρὸς τὰ ἐκείνου ἔδειξε τὸν Γερζάρδον εἰς τὰ ὄμματά μου ὡς πρόσωπον ἰδιαίτερον ὅλως ἐν τῷ κόσμῳ, ὡς τὸ μόνον, ὅπερ ἡρεσκόμην συν-ῆθως νὰ σκέπτομαι. Κατήντησα νὰ θεωρῶ αὐτὸν τὸ μόνον ἀληθὲς ὄν, ὅπερ συνήντησα ἐν τῇ κοινωνίᾳ ταύτῃ τοῦ ψεύδους καὶ τῆς ἀπάτης. Ἐσυνείθισα βαθμυδὸν νὰ συνδιαλέγωμαι μετ' αὐτοῦ καὶ νὰ δεικνύω αὐτῷ οἷα γυνὴ πράγματι ἤμην. Τοιουτοτρόπως ἀπέ-βη ὁ προτιμώμενος φίλος, ὁ πιστός, ἐκείνος ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔστρεψα πᾶσαν τὴν ἀγάπην καρδίας συγχρα-τουμένης ἐκ τοῦ κόσμου μόνον διὰ τῆς λεπτοτάτης χορδῆς τῆς ὀδύνης. Κατέστη πρὸς ἐμὲ τόσον ἀναγκαιὸς ὅσον τὸ λοιπὸν τοῦ κόσμου μοὶ ἦτο μισητόν! Διὰ πρώτην φορὰν ἐξῆλθον τῆς ἡθικῆς ἐρήμου ἐν ἣ ἐπὶ τοσοῦτον ἐβασίζομην. Τέλος πάντων τὸν ἡγάπη-σα, ἥ ἐνόμισα ὅτι τὸν ἡγάπων καὶ ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ αὐξήσαντος τούτου πάθους ἡρξάμην νὰ ὀνειρεύωμαι νέαν ὑπαρξίν. Ἀ! ἐάν ἐν σὺ εὐρίσκης ἱκανὸν οἶκτον διὰ τοὺς λυγμούς καὶ προσπαθείας τοῦ νεαροῦ πλά-σματος, ὅπερ δὲν θέλει ν' ἀποθάνῃ, δὲν θὰ ἔχῃς τὴν σκληρότητα νὰ καταδικάσῃς τὴν ὑπέρτατον, ψυχῆς ἀγαπώσης, προσπᾶθειαν, ὅπως δράζεται τῆς τρυφε-ρότητος καὶ τῆς εὐτυχίας.

(Ἀκολουθεῖ).

Α. ΓΡΑΜΜΑΤΟΠΟΥΛΟΣ.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΣ ΦΑΚΕΛΟΣ.

Ἡ νέα ἑλληνικὴ γλῶσσα, σχεδιογράφημα ὑπὸ Dr Albert Thumb, ὑψηλῆς ἐν τῷ πανεπιστημίῳ τῆς Φραιβούργης· ἐν Φραιβούργῃ 1892. Σχήματος μικροῦ ὀγ-δόου, σελ. 36.

Τὸ ὑπὸ τὸν τίτλον τοῦτον ἐσχάτως δημοσιευθὲν πονημάτιον τοῦ Γερμανοῦ λογίου κ. Albert Thumb, τοῦ ἄλλως γνωστοῦ καὶ δι' ἄλλων αὐτοῦ διατριβῶν περὶ ζητημάτων τῆς καθ' ἡμᾶς γλώσσης πραγματενο-μένων (Ide Beilage zur Münchener Allgemeinen Zei- tung 1891 N. 181, Ἀθ. η' τ. 3, 108 κ.ε. καὶ Anzeiger für indogermanische Sprach- und Altertumskunde I, 2), μαρτυρεῖ ἀπαξ ἔτι ἀκριβῆ τῆς νέας ἑλληνικῆς γνῶσιν, ἐπὶ μελετῶν ὑμβριθῶν καὶ σπουδαίων ἐρειδο-μένην. Τὸ σχεδιογράφημα τοῦτο, ὅπερ ἐγένετο ἐπὶ τῇ βᾶσει ἐτέρας διατριβῆς, ἀναγνωσθείσης πρὸ τῆς ἐν Φραιβούργῃ φιλοσοφικῆς σχολῆς, βεβαίως δὲν ἤ-θελεν ἔχῃ ἢν νῦν δικαίως δύναται τις ν' ἀποδώσῃ αὐτῇ σπουδαιότητα, ἂν ὁ συγγραφεὺς ἀνευ ιδίων αὐτοῦ κρίσεων καὶ ἐρμηνειῶν περιωρίζετο ἀπλῶς εἰς τὴν ἐκθεσιν τῶν διαφόρων περὶ καταγωγῆς τῶν Ἑλ-λάνων καὶ τῆς γλώσσης αὐτῶν θεωριῶν καὶ ἰδεῶν,

ὡς καὶ εἰς ἀπλῆν παράστασιν τῆς νῦν καταστάσεως τῆς νέας ἑλληνικῆς, καὶ ἂν δὲν ἐσκόπει (ὡς καὶ ἐν τῷ προλόγῳ ρητῶς ἀναφέρεται) ὅπως κινήσῃ τὸ ἐν-διαφέρον περὶ τῆς γλώσσης ταύτης καὶ τῆς ἱστορίας αὐτῆς καὶ ὀδηγήσῃ τὸν ἀναγνώστην εἰς ἀσφαλεῖς καὶ ὀρθὰς περὶ αὐτῆς θεωρίας. Ἀκριβὲς τὸ τελευταῖον τοῦτο, ἐπιλέγει, ἐστὶ λίαν ἀπαραίτητον πρὸς κατα-πολέμωσιν τῶν διεστραμμένων ἰδεῶν, αἵτινες ὑπὸ ἀδαῶν καὶ ἀνεπιστημόνων κεφαλῶν διαδίδονται ὁ-λον ἐν εἰς τὸ δημόσιον. Ὡς ἐκ τούτου λίαν ἀξίειπαι-νος καὶ πολλῶν συγχαρητηρίων ἀντάξιός ἐστιν ὁ κ. Albert Thumb, ὅτι παρέχει μικρὰν μὲν, ἀλλ' ὡς οἶόν τε ἀκριβῆ καὶ καθαρὰν τῆς νῦν γλώσσης εἰκόνα. Ἀ-ναγνωρίζων τὴν ἀληθῆ τῶν νῦν Ἑλλήνων καταγω-γὴν καὶ ταύτης δι' ἰσχυρῶν ἐπιχειρημάτων ὑπερμα-χόμενος, ἐξετάζει ἐν συντόμῳ καὶ τὴν καθ' ἡμᾶς ἑλ-ληνικὴν, ἐν δὲ τῷ γλωσσικῷ ζητήματι συντάσσεται τῷ σοφῷ ἀληθῶς καὶ μόνῳ παρ' ἡμῖν εἰδικῷ γλωσ-σολόγῳ κ. Γ. Χατζιδάκῃ, Καθηγητῇ ἐν τῷ Ἑθνικῷ Πανεπιστημίῳ, ἀποδεχόμενος μετ' αὐτοῦ, ὅτι ἡ νῦν δημῶδης ἐστὶν ἡ ψευδὴς ἐξακολούθησις καὶ ἀνάπτυ-ξις τῆς ἀρχαίας Κοινῆς, τῆς οὐσιωδῶς ἐκ τῆς Ἀτ-τικῆς διαλέκτου προελθούσης.

Ἐπιτραπῆτω ὅμως ἡμῖν ἐνταῦθα, τὴν σπουδαιό-τητα τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος σχεδιογραφήματος δικαίως ἐξάρασιν, ὅπως παρατηρήσωμεν ἀπλῶς χάριν τῆς ἀ-ληθείας καὶ τινὰς ἀνακριθείας ἐν αὐτῇ ἐμπεριεχο-μένας, οἷαι αἱ ἐξῆς :

Ἐν σελ. 2 στίχ. 19 κ. ε. ὁ κύριος Albert Thumb ποιεῖται λόγον περὶ τῆς γενικῆς τῶν Ἑλλήνων λο-γίων τάσεως ὅπως ἀπαρνηθῶσι τὴν δημῶδην αὐτῶν γλῶσσαν καὶ ἀνυψώσωσιν αὐτὴν εἰς τὴν καθαρότη-τα τῆς κλασικῆς. Ἡμεῖς τοῦλάχιστον, ἐξ ὧν γι-γνώσκομεν, φρονοῦμεν, ὅτι οὐδεὶς ποτε λόγιος Ἑλ-λην, μηδ' αὐτῶν ἐτι τῶν ἀρχαιομαθῶν, τῶν αὐστη-ροτάτων τῆς κλασικῆς γλώσσης ὑπερμάχων, ἐξαι-ρουμένων, ἐπεδείξατό ποτε ἢ δύναται ποτε νὰ ἐπι-δειχθῇ τάσιν πρὸς ἀπάρνησιν τῆς δημῶδους, ἥτοι τῆς γλώσσης ἐκείνης, ἣν κατα πρῶτον ἀκούσας ἐξέ-μαθε, καὶ ἐν ἣ ἠνδρώθη, τὴν γλῶσσαν ἐκείνην, ἣν καθ' ἐκάστην λαλεῖ, καὶ ἐν ἣ τὸ πλεῖστον ἐκφράζει τὰς ἰδέας καὶ αἰσθήματα αὐτοῦ. Περιφρόνησις μὲν βεβαίως καὶ ὑποτίμησις αὐτῆς ἐν συγκρίσει πρὸς τὴν ἀρχαίουςαν νῦν μὲν μεῖζον νῦν δ' ἐλάσσον ἐπεδεί-χθη ὑπὸ διαφόρων λογίων ἐν ἐποχαῖς διαφόροις, οὐ-δέποτε ὅμως τάσιν πρὸς ἀπάρνησιν αὐτῆς.

Ἐν σελ. 5, στίχ. 22—23 φαίνεται μὴ ἀποδεχόμε-νος τὴν ἰδέαν τινῶν, ὅτι προσέτι καὶ ἀρχαιότατα ἰνδογερμανικά λείψανα δύνανται ν' ἀνακαλυφθῶσιν ἐν τῇ νεωτάτῃ ἑλληνικῇ. Ἀλλ' ἡμῖν τοῦλάχιστον ὅσον τολμηρὰ καὶ ἂν παρίσταται ἡ τοιαύτη ἰδέα, οὐδαμῶς φαίνεται καὶ παράδοξος, ὡς νῦν ἔχουσι τὰ πράγματα· διότι εἰσέτι ἀγνωστος καὶ ἀνεξερευνήτος τυγχάνει ὢν ἅπας ὁ θησαυρὸς τῆς καθ' ἡμᾶς γλώσ-σης· τίς δὲ γινώσκει ἂν αἱ ἀρχαιοπρεπέστεραι καὶ μᾶλλον ιδιόρρυθμοι τῶν νῦν διαλέκτων πρὸς τοῖς

1) Εἰρήσθω ἐν παρόδῳ, ὅτι ὁ ἐλλόγιμος ξένος ἑλληνομα-θὴς φαίνεται ἄγνωστος διατριβὴν τινὰ ἡμῶν ἐπιγραφομένην «Περὶ τοῦ τρόπου τῆς λύσεως τοῦ παρ' ἡμῖν γλωσσικοῦ ζητήματος» καὶ δεδημοσιευμένην ἐν τῷ δευτέρῳ τεύχει τοῦ τρίτου ἔτους τῆς «Ἑλλάδος».

τοσοῦτοις ἀρχαίοις καὶ πολυτίμοις αὐτῶν κειμηλίοις περιέσωσαν, ἂν οὐκ ἀμέσως τοῦλάχιστον ἐμμέσως, καὶ τινα πανάρχαια ἰνδοευρωπαϊκὰ λείψανα;

Ἐν σελ. 8, στίχ. 26 κ. ε. ὁρθῶς παρατηρεῖ, ὅτι τὰ πολιτικὰ γεγονότα καὶ πρὸ πάντων αἱ ἐκστρατεῖαι τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου καὶ αἱ ἰδρύσεις τῶν κρατῶν τῶν ἐλληνιστῶν μεμορφωμένων αὐτοῦ διοδόχων πυνόνησαν, ἢ μᾶλλον διπυκλόλυναν τὴν τεραστίαν ἐξάπλωσιν λόγου προφορικῶς τε καὶ γραπτῶς, κατ' ἀρχὰς τοπικῶς περιορισμένου. Προσδετέον ὅμως ἐνταῦθα καὶ τοῦτο, ὅτι ἀκριβῶς ἡ τεραστία αὕτη τῆς ἐλληνικῆς γλώσσης ἐξάπλωσις μεταξὺ λαῶν ξένων καὶ ἀλλοφθόγγων φυσικὸν αὐτῆς ἀποτέλεσμα ἔσχε καὶ ἦν ἐν πολλοῖς διαστρόφῃν τῆς γλώσσης ὑπὸ φωνητικὴν καὶ καλιζογικὴν ἐποψίν, τὴν μετ' αὐτῆς ἀνάμειξιν ξενισμῶν, τὴν βαθμιαίαν τῆς προφορᾶς καὶ φράσεως ἀλλοιώσιν καὶ τὴν ἀπὸ τῆς Κοινῆς κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον γενομένην ἀπομάκρυνσιν καὶ διαφοράν.

Πρόωρος καὶ οὐκ τοσοῦτον πιθανὴ φαίνεται ἡμῖν τοῦλάχιστον ἢ ἐν σελ. 9 (στίχ. 4 κ. ἐξῆς) ἐκφραζομένη ἰδέα, ὅτι ἀπὸ τῶν πρώτων αἰώνων τῆς ἡμετέρας χρονολογίας μίαν καὶ μόνην εὐρίσκομεν γλῶσσαν, τὴν Κοινήν. Ἀναδιψοῦντες τὴν ἱστορίαν τῆς γλώσσης παντὸς ἔθνους (καὶ αὐτοῦ ἔτι τοῦ ἡμετέρας πεπολιτισμένου) ἀπ' ἀρχαιοτάτων χρόνων μέχρι τοῦ νῦν, παρατηροῦμεν, ὅτι ἐν ἐκάστη τοῦ βίου αὐτοῦ ἐποχῇ, δύο παρίστανται τῆς γλώσσης αὐτοῦ αἱ μοῖραι, νῦν μὲν μᾶλλον, νῦν δὲ ἥττον ἀλλήλων διαφέρουσαι, ἥτοι ἡ γλῶσσα ἡ δημώδης καὶ ἡ τῶν λογίων. Ὡστε τῆς ἀληθείας ταύτης ἀναμφισπρότου ἀποδεικνυμένης, οὐδαμῶς δυνάμεθα ν' ἀποφανθῶμεν, ὅτι ἀπὸ τῶν πρώτων ἡδὴ τοῦ χριστιανισμοῦ αἰώνων μία καὶ μόνη ὑπῆρχε γλῶσσα, ἡ Κοινή, χρησιμεύουσα καὶ ὡς δημώδης καὶ ὡς γλῶσσα τῶν λογίων. Μᾶλλον δυνάμεθα νὰ εἰπωμεν, ὅτι ἡ Κοινή (ὡς καὶ αὕτη ἡ λέξις δηλοῖ) ἦν ἡ μόνη γλῶσσα τῶν λογίων καὶ τῆς Ἐκκλησίας καὶ Πολιτείας, τὸ κοινὸν ὄργανον πρὸς ὑψηλότερους σκοπούς, παρὰ ταύτην ὅμως ἐξικολούθει πάντοτε ὑφισταμένη καὶ ἡ δημώδης μετὰ τῶν διαφορῶν αὐτῆς διαλέκτων καὶ ιδιωμάτων. Ὅσον μεγάλη καὶ ἂν ὑποτεθῇ ἡ ἐπιρροή, ἣν ἐξήσκησεν ἡ Κοινή, ὅσον καὶ ἂν περιώριζεν αὕτη τὰς κατὰ τόπους διαλέκτους καὶ τὴν δημώδη καθόλου, οὐδέποτε ἡ τελευταία αὕτη ἠδύνατο νὰ ἐκλίπῃ τέλεον οὐδὲ νὰ ἐξαφανισθῶσιν αἱ κατὰ τόπους διαλέκτοι πᾶσαι καὶ παντελῶς (καὶ ἀποδείξεις ἔστιν ἡ διάσωσις οὐ γόνον τῆς Τσακωνικῆς, ἀλλὰ καὶ τῆς ἰωνιζούσης τοῦ Πόντου διαλέκτου καὶ τῶν Καππαδοκικῶν ιδιωμάτων) χωρὶς καὶ νὰ ἐγκαταλίπωσιν ἱκανὰ αὐτῶν ἴχνη. Ἀλλως τε ἡμεῖς τοῦλάχιστον φρονοῦμεν καὶ τοῦτο, ὅτι τὰ γλωσσικὰ ιδιώματα καὶ αἱ κατὰ τόπους διαλέκτοι, καὶ ἂν εἰσέτι κοινὴ καὶ κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον σταθερὰ δημιουργηθῇ τῶν λογίων γλῶσσα, θέλουσιν ἐξακολουθεῖν πάντοτε ὑφιστάμεναι, ἐφ' ὅσον ὑπάρχουσι σπουδαῖαι τοπικαί, κλιματολογικαὶ καὶ βιολογικαὶ διαφοραί, λόγοι δὲ πολιτικοὶ δὲν ἐπιπράττουσι καὶ τροποποιοῦσι τὴν πορείαν αὐτῶν ἢ καὶ δὲν ἐπαπειλοῦσι τὴν ὑπαρξίν αὐτῶν. Δὲν δυνάμεθα λοιπὸν ν' ἀποδώσωμεν τῇ Κοινῇ τοσαύτην ἰσχὺν καὶ ἀπολυταρχίαν καὶ ἔνεκα τῶν εἰρημένων λόγων καὶ διότι θεωροῦμεν πρόωρον τὸ ἀ-

ναγράψαι αὐτῇ τοσοῦτον κύρος πρὶν ἢ αἱ πολλὰ ἀπὸ τῶν πρώτων τοῦ χριστιανισμοῦ αἰώνων ἀποκαλυφθεῖσαι καὶ εἰσέτι ἀποκαλυπτόμεναι ἐπιγραφᾷ ἐπὶ τὸ αὐτὸ συλλεγεῖσθαι καὶ πρὸς ἀλλήλας καὶ πρὸς αὐτὴν τὴν Κρινὴν παραβληθεῖσαι νέον ἐπιχρύσωσι φῶς ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου τοῦ λίαν ἐνδιαφέροντος. Ὡς περ δ' ἐκ τῆς Κοινῆς βεβαίως βαθμυδὸν προῦλθεν ἡ νέα τῆς γλώσσης ἡμῶν φάσις, οὕτω καὶ ἡ Κοινή αὕτη μόνον βαθμυδὸν καὶ οὐκ αἰφνιδίως καὶ ἀποτόμως ἠδύνατο νὰ προσλάβῃ τὸν ἐαυτῆς τύπον. Καὶ ἀληθές μὲν, ὅτι τὴν τὴν ἀρχαίαν διαλέκτων βαθμιαίαν ἐκλείψιν δυνάμεθα νὰ παρακολουθῶμεν ἐν ταῖς πολυαριθμοῖς ἐπιγραφαῖς, ὡς ὁ κ. Thumb (ἐν σελ. 28, σημ. 37) ἀναφέρει, δέον ὅμως ἐν πρώτοις νὰ ἐχωμεν ὑπ' ὄψει, ὅτι εἰσέτι δὲν συνελέγησαν ἐπὶ τὸ αὐτὸ οὐδ' ἐμελετήθησαν δεόντως πᾶσαι αἱ ἀπὸ τῶν πρώτων τοῦ Χριστιανισμοῦ αἰώνων χρονολογούμεναι ἐπιγραφᾷ, ἔπειτα δὲ καὶ ὅτι ὥς περ αἱ νῦν ἐπιγραφᾷ συνήθως γράφονται ἐν γλώσσῃ ὡς οἷόν τε καθαρευομένη καὶ ἀρχαϊζούσῃ (καὶ ἐκεῖ εἰσέτι ἔνθα ἰδίᾳ λαλεῖται διάλεκτος), οὐδὲν τὸ παράδοξον ἂν τὸ αὐτὸ ἔθιμον ἐπεκράτῃ καὶ ἐν ἐποχῇ ἀρχαιοτέρα, ἂν δῖλον ὅτι πολλοὶ ἰδίαν λαλοῦντες διάλεκτον ἐφιλοτιμοῦντο ὅπως συνήθως ἐν γλώσσῃ ἀττικιζούσῃ ποιῶνται τὰς ἐπιγραφὰς αὐτῶν, χωρὶς ὅμως ὡς ἐκ τούτου νὰ ᾤσιν πάντοτε ἀπὸ ἀλλοτρίων καὶ τῆς ἀσυνειδήτως ἢ ἐν συνειδήσει μὲν ἐξ ἀνάγκης ὅμως γινομένης χρήσεως καὶ τινῶν τῆς διαλέκτου αὐτῶν τύπων. Ἀλλ' ἐπίσης οὐδὲν τὸ παράδοξον ἂν ἐξ ἐποχῆς ἱκανῶς ἀρχαίας ἀνευρίσκωμεν καὶ ἐπιγραφὰς καθόλου μὲν διαλεκτικὰς, φερούσας ὅμως καὶ τινα στοιχεῖα τῆς Ἀττικῆς ἢ ἐτέρας τινος διαλέκτου· διότι φυσικῶς τῷ λόγῳ, ὥς περ σήμερον γράφοντες ἐν γλώσσῃ καθαρευομένη ἀνεπαισθήτως ἢ καὶ ἐξ ἀνάγκης ποιεῖται χρῆσιν καὶ τινος λέξεως ἢ τύπου τῆς διαλέκτου, ἣν λαλεῖ, τὸ αὐτὸ ἠδύνατο κάλλιστα καὶ ἔδει νὰ συμβαίνειν ὁσαύτως ἐν τῇ ἀρχαίᾳ ἐποχῇ, ὥς περ δὲ νῦν ὅσον καὶ ἂν διαφέρωσιν ἀλλήλων αἱ κατὰ τόπους διαλέκτοι καὶ τὰ γλωσσικὰ ιδιώματα, οὐχ ἥττον ἔχουσι καὶ πλείστας ὅσας λέξεις καὶ φράσεις, πλείστους ὁδούς τύπους κοινούς, τοῦτ' αὐτὸ συνειδαινεὶν ἀναμφισβόλως καὶ ἐν τῇ ἀρχαιότητι ὡς ἐκ τῆς πρὸς ἀλλήλους τῶν ἐλληνικῶν λαῶν σχέσεως καὶ ἐπικοινωνίας, ὡς ἐκ τοῦ ὁμαίμου καὶ ὁμοθρόσκου αὐτῶν.

Ἐν σελ. 10 στίχ. 5 κ. ε. λέγει, ὅτι ὁ τύπος τῆς γλώσσης, οὗτινος χρῆσιν συνήθως ποιοῦνται οἱ νῦν Ἕλληνες γράφοντες, ἐστὶ προϊὼν τέχνης καὶ ὅτι σκοπίμως διὰ τοῦ τοιοῦτου τύπου ἐπιδιώκεται ἡ ἀναζωοποιήσις ἀρχαίων κλαδικῶν τύπων καὶ λεκτικοῦ Ἀττικοῦ. Παραταροῦμεν ἐνταῦθα, ὅτι τοῦτο ἐν μέρει μόνον ἔχεται ἀληθείας· διότι ὁμολογουμένως ἡ νῦν γραφομένη Ἑλληνικὴ κατὰ τὸ πλείστον μέρος ἐστὶ προϊὼν τέχνης καὶ ὡς τοιαύτη τείνει ὅπως ὡς οἷόν τε καθαρωτέρα ἀποθῇ, κέκμηται ὅμως ἱκανὰ καὶ ἐκ τῆς δημώδους στοιχείᾳ οὐ μόνον πρὸς τὸν τύπον, ἀλλὰ καὶ τὸ λεκτικὸν ἀφορώντα· διότι ἄλλως πάντῃ ἀκατάληπτος ἦθελεν ἀποθῇ τοῖς πολλοῖς.

Ἐν τῇ αὐτῇ σελίδι στίχ. 12 κ. ε. μίᾳς καὶ μόνης ἀρχαίας διαλέκτου τὴν διάσωσιν ἀναγνωρίζει ὁ λόγιος Γερμανὸς ἔχων ὑπ' ὄψει τὴν Τσακωνικὴν· ἀλλὰ μὴ-

πως ήρευνήθησαν εἰσέτι δεόντως πᾶσαι αἱ νῦν κατὰ τόπους διάλεκτοι; μήπως γινώσκωμεν ἀκριβῶς πάντα τὸν θησαυρὸν τῶν λέξεων καὶ τύπων αὐτῶν; ἢ μήπως διὰ τῆς ἰωνιζούσης τοῦ Πόντου διαλέκτου, τῶν συγγενῶν αὐτῇ Καππαδοκικῶν ιδιωμάτων καὶ τῆς ἐπίσης συγγενοῦς τῶν Κυπρίων διαλέκτου δὲν περιεῴθη ἐν μέρει καὶ ἡ Ἰωνικὴ διάλεκτος; Ἡ ἐν αὐταῖς ταῖς διαλέκτοις προφορὰ τοῦ **n** ὡς **e** καὶ ἡ ὑπαρξίς ἐτέρων τινῶν Ἰωνισμῶν μαρτυροῦσι περὶ τούτου. Ἴδε τὴν ἐναΐσιμον ἡμῶν διατριβὴν Lantlehere des Pontischen σελ. VII καὶ 11—15.

Ἐν σελ. 25 σημ. 15, καταλέγων τὰ τέως ἐκδοθέντα λεξικά τῆς καθ' ἡμᾶς Ἑλληνικῆς, οὐδεμίαν ποιῶται μνείαν δύο μικρῶν μὲν, ἀλλ' ὡς περὶ οὐδὲν ὑφίσταμένων τῆς νέας Ἑλληνικῆς λεξικῶν, ἥτοι τῶν Ἑλλανο-γερμανικῶν λεξικῶν τοῦ I. A. E. Schmidt (Leipzig 1825) καὶ Kind.

Ἐν σελ. 35 στίχ. 1 θεωροῦνται αἱ λέξεις **μπαρούτι**, **λεβέντης** Τουρκικαί· σημειωτέον ὅμως, ὅτι ἐκ τούτων ἡ μὲν πρώτη κυρίως ἐστὶν ἡ ἑλληνικὴ λέξις πυρίτις (κόνις) ἐκτουρκισθεῖσα, ἡ δ' ἑτέρα φαίνεται περσικῆς καταγωγῆς.

Αἱ παρατηρήσεις αὗται, ἀπλῶς χάριν τῆς ἀκριβείας, ὡς εἰρηται, γενόμεναι, οὐδαμῶς ὑποβιάζουσι τὴν ἀξίαν καὶ σπουδαιότητα ἀνδρὸς ἐμβριθοῦς καὶ φιλέλληνος, οἷος ὁ κ. Albert Thumb, ὅπερ λαμπρὸν προσωνίζεται τὸ μέλλον, καὶ ὅστις τοσοῦτον καλῶς γινώσκει καὶ τὴν καθ' ἡμᾶς Ἑλληνικὴν, ὥστε γράφων αὐτὴν οὐδαμῶς διακρίνεται, ὅτι ἐστὶ ξένος. Τελευτώντες δ' εὐχόμεθα ὅπως καὶ ἕτεροι αὐτοῦ σπουδαῖαι περὶ τῆς νῦν γλώσσης ἡμῶν διατριβαὶ συντελέσωσιν ἵνα τῆς δεούσης τύχῃ αὐτῇ ἐν τῇ Ἑσπερίᾳ ἐκτιμήσῃ καὶ μελέτῃ, ὥστε πάντες ἀδιάσειστον νὰ σχηματίσωσι τὴν πίστιν, ὅτι, ὥπερ ὁ Ἑλλαν δὲν ἐξέλιπεν, οὕτω καὶ ἡ γλῶσσα αὐτοῦ ἡ ὄντως θεία καὶ εὐγενής, δὲν ἐξηφανίσθη, ἀλλὰ ζῇ μὴ ἀποδαλουῖσα ὁλοσχερῶς τὸν ἀρχαιοπερπὶ αὐτῆς χαρακτῆρα καὶ θέλει ζῇ ἀκμαία καὶ πλήρης δυνάμει ἐκπολιτιστικῇ.

Ἐν Κων/πόλει, τῇ 11 Δεκεμβρίου 1892.

Α. Η. ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΗΣ.

ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΑ.

Ἀκαδημία τῶν ἐπιγραφῶν καὶ τῶν γραμμάτων ἐν Παριίσις.

Συνεδρία τῆς 6 ἰανουαρίου 1893.

Κατὰ τὴν συνεδρίαν ταύτην ὁ ἰσόβιος γραμματεὺς, ἐξακολουθούσης τῆς ψηφοφορίας πρὸς ἐκλογὴν τῶν διαφόρων ἐπιτροπῶν τῆς Ἀκαδημίας, παρουσιάζει τὰ προτενεχθέντα αὐτῇ συγγράμματα. Ποιεῖται δὲ ἰδίαν μνείαν περὶ τῶν ἐνδιαφερουσῶν ἐρευνῶν τοῦ κ. Charles Normand ἐπὶ τῶν τελευταίων ἀνασκαφῶν, τῶν γενομένων κατὰ τὴν τοποθεσίαν τῆς Τροίας τοῦ Ὀμήρου, καὶ συλλεγεῖσιν εἰς τόμον. Αἱ ἀνακαλύψεις δ' αὐταὶ ἐγνώρισαν ἡμῖν τὴν θέσιν τῆς περιφήμου ταύτης πόλεως καὶ τῶν ἐπ' αὐτῆς καὶ ὑπ' αὐ-

τὴν κτισθεισῶν πόλεων. Μία τῶν μᾶλλον περιέργων φωτογραφιῶν ἐξ ὧν ἔλαβεν ὁ κ. Charles Normand δείκνυσιν τὴν ἐντετῶσαν ἄποψιν ὁδοῦ, ἐστρωμένης διὰ μεγάλων ἐρυθρῶν τε καὶ ἀνωμάτων πλακῶν, ἄποψιν πολυγωνικῇ. Οἱ πίνακες οὗτοι ἀποκαλύπτουσι τὴν ὑπαρξίν διαφόρων ἀγνώστων κτιρίων, οἷα ἡ Γερουσία τῆς Τροίας. Κατὰ τὸν κ. Charles Normand, διευθυντὴν τοῦ Φίλου των μνημερίων καὶ των τεχνῶν, ἡ κλιτὺς τοῦ Ἰσραλὶκ ἐστὶ ἀναμφισβητήτως τὸ ὑμνηθὲν ὑπὸ τοῦ Ὀμήρου ἄστου. Ἀνευρίσκει πανταχοῦ ὑπὸ τὴν γῆν οἰκοδομὰς καὶ ἐρείπια, ἅπερ ἐμελέτησεν ἀρχιτεκτονικῶς.

Μετὰ τὴν παρουσίαν ἔργων τινῶν ἐστὶ ὑπὸ τῶν κκ. Boillisle καὶ Heron de Villefosse, ὁ πρόεδρος ἀγγέλλει τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ψηφοφορίας πρὸς καταρτισμὸν τῶν διαφόρων ἐπιτροπῶν. Ἐκ τούτων σημειούμεθα τὰ ὀνόματα τῶν ἀποτελούντων τὴν ἐπιτροπὴν τῶν γαλλικῶν σχολῶν τῶν Ἀθηνῶν καὶ τῆς Ρώμης. Εἰσὶ δὲ τὰς: Delisle, Girard, Heuguey, Perrot, Weil, Boissier, Croiset καὶ Foucart. Κατὰ τὴν συνεδρίαν ταύτην ἐξελέγησαν καὶ τὰ μέλη τῶν ἐπιτροπῶν τῶν διαφόρων διαγωνισμάτων, ἅτινα ἐν τῇ ἀκαδημίᾳ ἴδρυνται.

ΝΟΡΒΗΓΙΑΚΟΣ ΠΑΜΟΣ*

Ο ΜΝΗΣΤΗΡ (ἐπανερχόμενος καὶ ἔχων τὴν φυσιογνωμίαν ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον περιλύπον). Πέρ Ζύντ, ἐάν ἔλθῃς εἰς βοήθειάν μου, θὰ σὲ χαρίσω ἕνα βούν.

ΠΕΡ ΖΥΝΤ. Πολὺ καλὰ, ἐμπρός καὶ ὀλίγον ὀργήγορα (ἀπέρχονται μετὰ σπουδῆς).

(Τὸ πλῆθος τῶν προσκεκλημένων ἔρχονται ὅπως χορεύουσιν, οἱ πλείστοι τούτων εἶναι μεθυσμένοι, ἀλλὰ πάντες εἶναι φαιδροὶ μέχρι ταραχῆς καὶ θορύβου. Ὁ ἀκατάληπτος καὶ συγκεχυμένος θόρυβος καγχασιῶν καὶ χυδαίων ἀστεϊσμῶν διακόπτεται ἐνίοτε ὑπὸ ἀπειλητικῶν ἐπιφωνήσεων. Ἡ Σὺλβεϊγ φέρει εἰς τὰς χεῖρας τὴν μικρὰν Ἑλγαν, οἱ πλείστοι δὲ τῶν συγγενῶν ἐξέρχονται τῆς οἰκίας, προσελκνύμενοι ὑπὸ τῆς θορυβώδους ταύτης ἐσορτῆς).

Ο ΜΑΓΕΙΡΟΣ (πρὸς τὸν σιδηρουργόν). Ἐμπρός λοιπόν, κἄθισε ἥσυχος!

Ο ΣΙΔΗΡΟΥΡΓΟΣ, (ἐκβάλλων τὸ ἐνδύμα του). Ἐπὶ τέλους, πρέπει νὰ δοκιμασθῶσι καὶ νὰ ἴδωμεν τίς τῶν δύο εἶναι ὁ ἰσχυρότερος.

ΤΙΝΕΣ Ναί, ναί, ἄλλο δὲν ἀπομένει ἢ νὰ κτυπηθῶσιν!

ΑΛΛΟΙ Ἄ! ὄχι, φθάνουν αἱ ὕβρεις.

Ο ΣΙΔΗΡΟΥΡΓΟΣ. Καὶ ποῖαν σημασίαν ἔχουν οἱ λόγοι. Ἐδῶ ἰσχύει ὁ γρόνθος!

Ο ΠΑΤΗΡ ΤΗΣ ΣΟΛΒΕΪΤ. Ἐντροπή, ἐντροπή, παίδί μου.

(*) Ἴδε ἀριθ. 8, σελ. 151—152.